

Тазъ катастрофа страшна стана
 О спирко хубава, до васъ, —
 Азъ отървахъ се съ малка рана,
 Но той разрушенъ бѣ завчасъ.

Белг., Jr. 30

Долу женитѣ!

Въ кои врѣмена и въвъ кой край, не знамъ,
 Въ светия олтаръ на величественъ храмъ
 Събрани на споръ тамъ отъ колъ и вжже
 Бесѣдвали учени, умни мъже.
 Жената и тука пакъ тема била,
 За нея се потили стари чела,
 И тя като изворъ на всички тегла,
 На злоба, коварство, лъжи и развратъ,
 Обсипана била съ проклетия градъ.
 Подържали всички, че по е добръ
 Свѣтътъ отъ жената да сѣ отърве.
 Но какъ и по кой начинъ? Този въпросъ
 Не билъ толкозъ лесенъ, не билъ толкозъ простъ.
 И всѣки прѣдлагалъ по нѣщичко тамъ,
 Но всѣки харесвалъ си своето самъ.
 Започналъ се споръ тамъ, отчаянъ горещъ,
 Че всѣки единъ мъжъ ораторъ билъ вѣщъ,
 Че всѣки отъ тѣхъ билъ прочутъ философъ
 И своята мисль до смъртъ билъ готовъ
 Все тъй да подържа съсъ громки слова.
 И нѣмало свършекъ на всичко това!
 Но въ храма случайно се вмъкналъ старикъ,
 Та бърже прѣкхснатъ билъ спорътъ великъ.
 Затихнали кръсци буйни завчасъ,